

EUROOPA KOMISJON

Brüssel, 13.7.2011
SEK(2011) 884 lõplik

KOMISJONI TALITUSTE TÖÖDOKUMENT

MÕJUHINDAMISE KOKKUVÕTE

Lisatud dokumendile

**ETTEPANEK:
EUROOPA PARLAMENDI JA NÕUKOGU MÄÄRUS**

kalandus- ja vesiviljelustoodete turu ühise korralduse kohta

{KOM(2011) 416 lõplik}
{SEK(2011) 883 lõplik}

KOKKUVÕTE

EL on maailma tähtsaim kalandus- ja vesiviljelustoodete turg – selle väärtus on 55 miljardit eurot (või 12 miljonit tonni). ELi kodanikud söövad aastas keskmiselt 22 kg kalandus- ja vesiviljelustooteid, mis moodustab 15 % nende tarbitavatest valkudest. Tarbimisharjumused on liikmesriigiti väga erinevad, ulatudes pelgalt 10 kg mõnedes riikides (peamiselt idapoolsed) kuni üle 30 kg teistes. Samas täheldavad kõik ELi riigid tarbimise kasvu. Kuna viimasel aastakümnel on ELi toodang vähenenud, on järsult vähenenud ka ELi omavarustatuse määr: 57 %-lt 35 %-le.

Kalandus- ja vesiviljelustoodete turu ühine korraldus kehtestati 1970. aastal. See on ühise kalanduspoliitika üks sammastest. Selle kehtiv õiguslik alus on 1999. aastal vastuvõetud määrus (EÜ) nr 104/2000. Ühise kalanduspoliitika käimasolev reform annab suurepärase võimaluse vaadata läbi kalandus- ja vesiviljelustoodetega seotud turupoliitika eesmärgid ja vahendid ning vajaduse korral neid ka muuta.

Probleemid

Komisjon on 2008. aastast alates teostanud ulatuslikke hindamisi ja korraldanud konsultatsioone. Esiteks selleks, et hinnata kehtiva õigusraamistiku tulemuslikkust ja turusuundumusi ELis viimase aastakümne jooksul. Ning teiseks selleks, et kuulata ära asjaosaliste arvamused. Käesolevas aruandes tutvustatakse ja analüüsitakse viit peamist tuvastatud probleemvaldkonda, mis kokkuvõtlikult on järgmised.

- ELi turupoliitika ei ole piisaval määral toetanud säästvat tootmist;
- ELi toodangu turupositsioon on halvenenud;
- turukõikumisi ei ole suudetud ette näha ega ohjata;
- ELi turupotentsiaal on suures osas kasutamata;
- turupoliitika rakendamist raskendab kohmakas ja liialt keerukas raamistik.

Tänapäevani ei kasutata paljusid ELi kalavarusid säästvalt. Säästva tegevuse eest antavad turutoetused ei ole märkimisväärsed, samas kui turusanktsioonid reaalse või võimaliku mittesäästva tegevuse eest puuduvad üldse. Meie turupoliitika ei ole suutnud paremini kasutada stagneeruvat või vähenevat tootmismahu ega soodustada parimate tavade kasutamist.

ELi tarded on samaaegselt mitmekesised ja killustunud. Seistes silmitsi kahaneva tootmise ja üha globaliseeruvama turuga, ei ole ELi tarded piisavalt konkurentsivõimelised ning on osutunud võimetuks ennetama ja ohjama turukõikumisi ning kohandama tarneid vastavalt nõudlusele, prognoosides toodete mahtu või kvaliteeti ja esitusviisi.

Viie nimetatud põhiprobleemi kõrval on ka terve rida muid probleeme.

Kalandus- ja vesiviljelussektori tootjaorganisatsioonidel, mis võiksid mängida tähtsat rolli ühise kalanduspoliitika igapäevasel rakendamisel (tingimusel, et nende ülesanded, vahendid, õigused ja kohustused on asjakohased), puuduvad üldjuhul vahendid ja stiimulid, mis on vajalikud tootmise tõhusaks korraldamiseks, püügitegevuse juhtimiseks, toodangu turuleviimiseks jne. Veelgi enam, ehkki enamik kalandussektorist on killustunud, kipuvad töötajad ja turustajad koonduma, eelkõige jaemüügi sektoris. Kui arendatakse või edendatakse pakkumise koondumist, siis tõenäoliselt paraneks ELi kalurite majanduslik

olukord. Tootmise parem korraldus näib olevat turustusahela kõigi osade hästitoimiva koordineerimise eelduseks.

Teave turunõudluse, tarbijate eelistuste, suundumuste ja hinnakujunduse kohta ei ole kõigile osalejatele laialdaselt kättesaadav. Oma tegevusvaldkonna turumõõtmel paremini mõistes suudaksid ELi tootjad kalureid paremini suunata toodangu suunas, mida saaks tõenäolisemalt müüa mõistliku hinnaga (siinjuures on kuldreegel see, et kala, mida tõenäoliselt ei müüda ära, peaks jääma vette). See tähendab tarnete ja müügi paremat planeerimist – teisisõnu hoolikat otsustamist, milliseid tooteid müüa, millal ja kus.

Poliitikakujundajad vajavad poliitika kavandamiseks ka taustteavet ning samuti varast hoiatamist võimalike turukriiside eest.

Praeguses olukorras, kus varud on ülepüütud, ei ole enam õigustatud riigi raha kasutamine kalade hävitamiseks. Kalandustoodete nn turult kõrvaldamine tuleks kaotada. Sekkumismehhanismide mõju turu stabiilsusele on niigi olnud vähene ning piiratud üksnes mõne sadama ja mõnede väikeste pelaagiliste liikidega.

See on tingitud asjaolust, et turusekkumine võib leevendada äkiliste hinnalanguste sümptomeid, kuid see ei lahenda kunagi probleemi peapõhjust. Kalapüük jääb kahtlemata ebakindlaks ja riskantseks majandustegevuseks. Püügiaja ja saagi koguse kohandamine turu konkreetsetele vajadustele teataval ajahetkel jääb alati keeruliseks ülesandeks. Iga mõistlik turupoliitika peab selle iseloomuliku probleemiga arvestama ja hõlmama vähemalt kalurite loomupäraseid riske.

ELi turustusnormid, millega määratletakse ühesugused kaubanduslikud omadused, on olulised ELi kalandustoodete siseturu sujuvaks toimimiseks. Nii teostatud hindamistes kui ka käesolevas aruandes analüüsitakse, millisel määral tuleks kehtivad ühised turustusnormid läbi vaadata.

Turukorralduse oluliseks osaks on tarbijate teavitamine. Esiteks seetõttu, et müügiks pakutavate kalade ja mereandide valik on väga lai ja teiseks seepärast, et inimesed on aina enam teadlikud keskkonnaküsimustest ning soovivad teha teadlikke ostuvalikuid. Kas see kala on värske või pärast külmutamist sulatatud? Kust täpselt on see püütud? Kas see püüti või toodeti jätkusuutlikult või imporditi ausalt? Tarbijatel õigus saada toote etiketilt ostu kohta usaldusväärset teavet.

Lõpetuseks, kogu ELis kasvav tarbimine pakub nii ELi kui ka kolmandate riikide tootjatele käegakatsutavaid majanduslikke võimalusi.

ELi õigus võtta meetmeid

Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 3 lõike 1 punkti d järgi on Euroopa Liidul ainupädevus mere bioloogiliste ressursside kaitstes ühise kalanduspoliitika raames. ELi toimimise lepingu artikli 4 lõike 2 punkti d kohaselt jagab EL pädevust ühise kalanduspoliitika ülejäanud osas. Kõnealuste sätetega on kindlaks määratud tegevusulatus seoses sellega, mida tuleks käsitleda ELi tasandil ning milliseid meetmeid võivad võtta liikmesriigid. Samuti mõjutavad need ELi meetmete vormi, st õigusakti valikut. Ühise turukorralduse turumeetmed kuuluvad ELi toimimise lepingu artikli 4 lõike 2 punkti d

reguleerimisalasse, seega on tarvilik meetmete põhjendamine arvestades subsidiaarsuse põhimõtet.

ELi tasandil turupoliitika kehtestamine on hädavajalik, et luua kalandus- ja vesiviljelustoodete siseturg ning tagada aus konkurents. Subsidiaarsuse põhimõtte kohaselt peaksid liikmesriigid ja ettevõtjad olema turupoliitikaga seonduvates eri mehhanismides suures osas iseseisvad.

Suhe ühise kalanduspoliitika reformiga

Ühise kalanduspoliitika reformi põhieesmärk on edendada kalavarude säästvat haldamist majanduslikult elujõulise sektori kaudu, millele antakse omakorda suuremad juhtimisõigused. Kõnealuse eesmärgi saavutamiseks tuleb esimese sammuna aidata sektoril end tõhusamalt organiseerida.

Ühise kalanduspoliitika mõjuhinnangus järeldati, et ühise kalanduspoliitika uusi eesmärke ja vahendeid arvesse võttes on turupoliitikat vaja põhjalikult reformida. Turupõhised vahendid peaksid ühise kalanduspoliitika põhieesmärkide saavutamisele otseselt või kaudselt kaasa aitama.

Ülepüügi ja mittesäästva tegevusega seotud probleemide lahendamiseks ning üksnes mahul põhinevatest tootmisstrateegiatest loobumiseks toetatakse uue turupoliitikaga järgnevat:

- tootjaorganisatsioonide volituste suurendamine ning juurdepääsuõiguste, tootmis- ja turundustegevuse ühine haldamine;
- turumeetmed, mis suurendavad tootjate (kalandus- ja vesiviljelussektoris) läbirääkimisjõudu, parandavad turukriiside prognoosimist, ennetamist ja ohjamist ning suurendavad turu läbipaistvust ja tulemuslikkust;
- säästva tegevusega seonduvad turustiimulid ja -toetused; säästva tootmise, tarnimise ja tarbimise partnerlused; sertifitseerimine (ökomärgised), müügiesendus, tarbijate teavitamine;
- saagi vette tagasi laskmisega seonduvad täiendavad turumeetmed.

Eesmärgid

Kõigi eespool nimetatud viie peamise probleemvaldkonna puhul on mõjuhinnangus määratletud kalandus- ja vesiviljelustoodetega seotud turupoliitika konkreetsed eesmärgid:

- turustiimulite parandamine, et toetada säästvaid tootmismeetodeid;
- ELi toodangu turupositsiooni parandamine;
- ELi tootmise ning ELi turu vahelise seose parandamine;
- ELi toodete turupositsiooni edendamine;

- parema juhtimise toetamine ja õigusraamistiku lihtsustamine.

Valikuvõimalused

Teostatud hindamiste, sidusrühmade arvamuste, konkreetsete määratletud eesmärkide ja tuvastatud poliitiliste vahendite alusel analüüsiti nelja valikuvõimalust:

- 1. võimalus: jätkamine kalandus- ja vesiviljelustoodete turu praeguse ühise korraldusega;
- 2. võimalus: kalandus- ja vesiviljelustoodete turu praeguse ühise korralduse läbivaatamine;
- 3. võimalus: kalandus- ja vesiviljelustoodetega seotud turupoliitika tõhustamine;
- 4. võimalus: kalandus- ja vesiviljelustoodete turu praeguse ühise korralduse reguleerimise kaotamine.

1. võimalus tähendab, et praegune ühine turukorraldus jääb samaks. Seejuures keskendutakse peamiselt turusekkumisele, et toetada hindade stabiilsust (kõrvaldamine, ülekandmine, eraladustamine, tuunikala eest makstav hüvitis), ühepoolsetele tariifidele (kohaldamise peatamine ja kvoodid), turustusnormidele (värskus ja suurus) ning tarbijale suunatud kohustuslikule teabele (tootenimetus; tootmismeetod: püütud merest, püütud mageveekogust või kasvatatud; päritolu (mageveekogust püütud või kasvatatud toodete püügipiirkond või päritoluriik)).

2. võimalus vähendab sekkumismehhanisme, jättes alles ühe toetuse, mis on suunatud inimtoiduks kasutatavate kalandustoodete ladustamisele. Sellega püütakse lahendada lossitava kala lubatud alammõõdu ja turustuskõlbliku miinimumsuuruse vahelised vastuolud. See muudab tariifikvootide ja ühepoolse peatamise läbivaatamise paindlikumaks (iga kolme aasta järel).

3. võimalus on sama kui 2. võimalus, kuid sellega kehtestatakse tootjaorganisatsioonidele ja tootmisharudevahelistele organisatsioonidele lisäülesanded ning antakse neile rahalist toetust jätkusuutlike tootmis- ja turustamiskavade koostamiseks ja rakendamiseks. Kõnealuse valikuga ka lihtsustatakse ja kohandatakse turustusnormide ulatust. Autonoomse tariifse sooduskorraga nähakse ette rahvusvaheliste konventsioonide täitmine kalanduse juhtimise valdkonnas. Sellega luuakse Euroopa turu seirekeskus. Sellega laiendatakse tarbijale suunatud kohustusliku teabe sisu ja ulatust kõigile toodetele (värsked, külmutatud, konserveeritud, töödeldud). Sellega luuakse raamistik vabatahtliku märgistamise täpsuse ja kontrolli tagamiseks.

4. võimalus: Ühine turukorraldus puudub. Kõnealuse valikuga kaotatakse kogu rahaline toetus (sekkumine ja toetus ühistegevustele) ning ka konkreetset õigusaktid kalandus- ja vesiviljelustoodete reguleerimiseks. Imporditud kalandus- ja vesiviljelustoodete suhtes ei kohaldata ühtegi eeltingimust.

Võimaluste hindamine

Keskkonnasäästlikkus

1. võimaluse puhul on keskpunktis sekkumismehhanismide haldamine. Seejuures ei võimaldata tootjaorganisatsioonidel oma püügitegevust jätkusuutlikult juhtida ega tagata ka vesiviljelusega seotud tegevuse jätkusuutlikkust.

2. võimalusega ettenähtud kõrvaldamistoetuse kaotamisel oleks üsna piiratud mõju, arvestades seda, et viimastel aastatel on turult kõrvaldatud vähe koguseid. Siiski saadetakse sellega tugev poliitiline signaal, et tarvilik on turunõudluse ja turustusvõimaluste parem ennetamine.

3. võimalus: ELi kalandussektori jätkusuutlikkust suurendaks märkimisväärselt see, kui tootjaorganisatsioonidele antaks õigus liikmesriikide eraldatud kalapüügivõimalusi (sh individuaalseid püügiõigusi ja oma liikmete püügikoormusi) ühiselt hallata, jälgida ja kontrollida. See kui tarbijatele tehtaks kättesaadavaks täpsem teave kõigi toodete kaupa, esitusviisist hoolimata, suurendaks märkimisväärselt teadmisi kalandus- ja vesiviljelustoodete kohta. See aitaks tarbijatel teha paremaid ja teadlikumaid valikuid ning toetaks lõppkokkuvõttes vastutustundlikku tarbimist.

4. valikuga kaasneks tootjaorganisatsioonide puudulik toetamine, see aga avaldaks negatiivset mõju nende koordineerimisele jätkusuutlike kalapüügitavade rakendamisel. Samuti piiraks see tootjaorganisatsioonide praegusi pingutusi haldamise vallas. Kuigi ELis on suurenemas säästvate tarnimisele ja tarbimisele suunatud eraalgatused, peab uus turusuundumus siiski laienema ning suurendama usaldusväärset ja usku sellesse.

Majanduslik jätkusuutlikkus

1. valiku kohaselt jääb tootjaorganisatsioonide lisandväärtus piiratuks võimalusega saada kasu sekkumismehhanismidest. Seejuures on ebatõenäoline, et tootjaorganisatsioonid pakuksid oma liikmetele lisateenuseid, eelkõige selleks, et nende toodang vastaks paremini turunõuetele ning tõstaks nende toodete väärtust.

Kui analüüsida 2. valikuvõimaluse mõju esmamüügi hindadele, siis on tõenäoline, et tootjad jäävad hinnavõtjateks seni, kuni nad õpivad oma pakkumist rühmitama ja oma toodangut paremini reklaamima.

3. valiku puhul näitab võrdlus puu- ja juurviljasektoriga selget seost tootmise struktureerimise taseme, hindade stabiilsuse ja lisandväärtuse vahel. Tarnete planeerimine ja koondamine peaks seega kaasa tooma esmamüügi hindade suurema stabiilsuse. Piisavad turualased teadmised peaksid tugevdama turupositsiooni ning turusuundumuste ja -kriiside ettenägemise võimet. Tootjate suurenenud läbirääkimisjõuga peaks kaasnema tasakaalustatum lisandväärtuse jaotumine. Tarbijale suunatud täpsem päritoluteave (nt varu, FAO alapiirkond, täpne merepiirkond, nagu näiteks Biskaia laht, La Manche'i väin jne) toetaks ostude sooritamist kohalikul turul ja pööraks tähelepanu säästvate tarbimisele. väikesed kalalaevastikud saaksid oma toodangut paremini turustada ning taastuks või säiliks tarbijate usaldus. Teavitamisnõuete laiendamine töödeldud toodetele rahuldaks samuti tarbijate ootusi ning aitaks vältida pettusi.

4. valikuvõimalusega ettenähtud turupoliitika vahendite kaotamine kaotaks igasuguse stiimuli sektorit struktureerida. See nõrgendaks tootjate läbirääkimisjõudu ja piiraks nende suutlikkust kohandada pakkumist nõudlusele (pakkumise hajutatus, tootjatevaheline koordineerimatus). Tarbijatele vahatahtlikult esitatav teave on toimiv lahendus, arvestades tootjate pühendumust jätkusuutlikule tootmisele. Samas ei saavutaks see eesmärki teavitada ELi tarbijaid paremini ning suurendada nende teadmisi kalandus- ja vesiviljelustoodete kohta. On täheldatud juhtumeid, kus ekslikud väited keskkonnasõbralikkuse kohta on tarbijaid eksitanud või segadusse ajanud, ning see õhnestab püüet taastada sektori mainet.

Sotsiaalne jätkusuutlikkus

1. ja 2. valiku puhul jääb mõju sissetulekule väga piiratuks. Ühelt poolt seetõttu, et see hõlmab üksnes juhtumeid, kus tuleb ära hoida hindade langus, ning teiselt poolt seetõttu, et abi osatähtsus on väga madal (0,2 % ELi toodangu väärtusest).

3. valiku puhul eeldatakse, et tootmise parem struktureerimine parandab kriiside ennetamist ja suurendab turustusstrateegiaid mitmekesistades lisandväärtust. Seeläbi peaksid säilima tööhõive ja sissetuleku tasemed.

4. valiku puhul on tõenäoline, et turumehhanismide kaotamine mõjutab teatavaid sektoreid (väikesemahulised pelaagilisi liike töötlevad konservitehased), mis võidakse ümber paigutada ELi väljapoole. Sellistel puhkudel võib mõju töökohtadele ja sissetulekule olla kohalikul tasandil märkimisväärne.

Valikuvõimaluste võrdlus

Mõjuhinnangu ja tuvastatud riskide alusel võrreldakse valikuvõimalusi lähtestsenaariumiga (praeguse olukorra säilitamine), analüüsides eesmärkide saavutamise tulemuslikkust ja tõhusust ning kooskõla ELi üldeesmärkidega (ühise kalanduspoliitika eesmärgid, kuid ka muud valdkondadevahelised küsimused). Võrdluse võib kokku võtta järgmiselt.

1. valikut ehk praeguse olukorra säilitamist analüüsiti põhjalikult ning leiti, et see on osaliselt ebatõhus ja liiga keerukas praeguste eesmärkide saavutamiseks. Seni on ühise turukorralduse puhul peamiselt keskendutud hinnastabiilsuse saavutamisele turusekkumise kaudu. Ilmnes, et selle mõju ja tulemuslikkus on väike; tõeliste põhjuste asemel tegeleti sümptomitega, saadeti valesid poliitilisi signaale ning ettevõtjate vastutus oli väike või olematu. 12 aastat pärast selle kehtestamist näib, et praegune ühine turukorraldus ei suuda lahendada ELi turu ees seisvaid väljakutseid. Seega ei võimalda see tõhusalt saavutada reformitud ühise kalanduspoliitika põhieesmäärke ning võib nendega isegi vastuollu sattuda.

2. valiku eesmärk on olemasoleva ühise turukorralduse peamiste puuduste kõrvaldamine, pannes ette kohandusi ja lihtsustusi, mis parandaksid selle toimivust. Seotus ühise kalanduspoliitika reformi põhieesmärkidega jääks aga küsitavaks.

4. võimalus kõrvaldaks täielikult ELi turupoliitika. Tõsi on, et turupõhised arengud ja säästlikkusele suunatud stiimulid on suurenenud. Töötajate ja jaemüüjate kohustused koos valitsusväliste organisatsioonide ja kodanikuühiskonna avaldatava suurema survega jätkusuutlike toodete saamiseks peaks lähendama meid keskkonnakaitsealastele eesmärkidele. Siiski ei lahendaks see täielikult põhiprobleeme, milleks on keerukas ja killustunud ELi tarnesektor ning ohud, mis seonduvad tarbijatele suunatud eksitava või segase teabega. Tööstusele antaks küll rohkem vastutust oma tegevuse haldamisel, kuid

tootmisstruktuuri toetuse ja kaasnevate turumeetmete puudumine läheks vastuollu reformi eesmärgiga toetada turupõhiseid vahendeid (kulukate struktuurimeetmete asemel) ning aidata tootjaorganisatsioonidel oma tooteid turustada.

3. valikuvõimalusega pannakse ette turupoliitika tõhustamine, et abistada kalandus- ja vesiviljelussektorit üleminekul säästvatele tootmismeetoditele. Korralduse ja turustamise osas saab palju ära teha, et suurendada tarnete prognoositavust ja vähendada tehingukulusid. Selle võimalusega rõhutatakse iga peamise sidusrühma rolli, kes pooldab säästvat tegevust.

Kõnealuse valikuga nähakse uuele turupoliitikale ette palju laiaulatuslikum ja ambitsioonikam struktuur ja eesmärk.

- Loobutakse mitmetest vahenditest, eelkõige turu sekkumismehhanismidest. See tähendab tugeva poliitilise signaali saatmist ja ulatuslikku lihtsustamist.
- Mõned elemendid, nagu turustusnormid ja autonoomne tariifipoliitika, jäävad alles, kuid suureneb nende paindlikkus. Kehtestatakse lisaeesmärgid (kaugmüügi või e-kaubanduse arendamise toetamine, võrdsete võimaluste tagamine jne).
- Rõhku pannakse muudele elementidele: sektori korraldus muutub, keskendutakse rohkem tootjate suutlikkusele oma tootmist hallata ja oma tooteid turustada; ette on nähtud üks lihtsustatud ja ladustamisele suunatud toetus (toode ladustatakse, töödeldakse ja viiakse hiljem uuesti turule); tarbijale suunatud teabe sisu ja ulatust laiendatakse märkimisväärselt.
- Uueks elemendiks on ELi turu seirekeskus.

Ühise kalanduspoliitika reformi mõjuhinnangus järeldati, et turupoliitikat on vaja põhjalikult reformida. Reformiga tuleks tugevdada tootjaorganisatsioonide ja tootmisharudevaheliste organisatsioonide rolli ning turustusmeetmeid üldiselt. See aitaks saavutada reformi eesmärki – majanduslikku jätkusuutlikkust ning edendada ka keskkonnasäästlikkust. Turupoliitikaga tuleks tootmistegevused suunata piirkondadesse, kus turutingimused on head ning kus on olemas kalandus- ja vesiviljelustoodete turg.

Turupoliitika peaks aitama suurendada kalandus- ja vesiviljelustoodete lisandväärtust olukorras, kus laevastiku toetamise (eelkõige vanametalliks lammutamise ja tegevuse ajutise peatamise) asemel eelistatakse rahalise toetuse andmist nutikatele, loodussõbralikele, uuenduslikele ning turupõhiste kalandus- ja vesiviljelussektori lahendustele. Täpsemalt peaksid mõned järgmised turreformi aspektid kaasnema uue ühise kalanduspoliitika rakendamisega ja seda toetama:

- tootjaorganisatsioonide volituste suurendamine, et tagada oma liikmete püügitegevuse juhtimine, jõustamine ja kontroll;
- turupõhised ülekantavad püügikontsessioonid võimaldavad kalatööstusel kohandada laevastiku püügivõimsust olemasolevatele mereressurssidele, riikliku sekkumise tarviduseta. Tootjaorganisatsioonid võiksid vastutada ülekantavate püügikontsessioonide ühise haldamise eest;

- Hoolikalt tuleks kindlaks määrata turumeetmed, mis kaasnevad aktiivse poliitikaga lossida kohustuslikult kogu saak vastavalt püügi piirnormidele, ning neid peaksid rakendama tootjaorganisatsioonid;
- valikulisema ja jätkusuutlikuma tootmistegevuse väärtustamine ning loobumine mahul põhinevast strateegiast, tootmise ja turustamise parem planeerimine tootjaorganisatsioonide poolt ning ELi tarbijate aktiivsem roll, kui nad saavad teha põhjendatud valikuid.

Jaotamise mõju erinevus valdkonniti või piirkonniti on väga piiratud, kuna tootjaorganisatsioonidel on täielikult ühetaoline juurdepääs rahastamisvahenditele ja kõikidele eeskirjadele.

Paljudele sidusrühmadele osutuks enamasti kasulikuks 3. valikuvõimalus. Tootjaorganisatsioonide vastutuse ja vahendite suurenemine loob kalandus- ja vesiviljelustoodete tootjatele uusi ettevõtlusvõimalusi ning tootjad peavad tootjaorganisatsiooni liikmelisust atraktiivsemaks. Uus tariifipoliitika parandab toorainetega varustamise prognoositavust ja võimaldab töötajatel oma tegevust paremini ette näha. Kogu sektori koordineerimine paraneb ja soodustatakse ühist huvi pakkuvate algatuste käivitamist, eelkõige jätkusuutliku kalanduse edendamiseks. Tänu kalandus- ja vesiviljelustoodete paremale ja täpsemale märgistusele saavad tarbijad teha paremaid ja teadlikumaid valikuid. Lõpetuseks on lihtsustamisel ja halduskoormise vähendamisel positiivne mõju komisjonile, liikmesriikide ametiasutustele ja ettevõtjatele.

Mõjuhinnangut arvestades toetab merendus- ja kalandusajade peadirektoraat 3. valikut ehk kalandus- ja vesiviljelustoodetega seotud turupoliitika tõhustamist.